

Kormányzó urunk névünnepe.

KEDVES GYERMEKEK!

Tudom, régen vártátok már ezt a mai napot! Hogyne, mikor a Mikulás-bácsi olyan kedves a gyermekeknek! Ennek a jó bácsinak feneketlen a zsákja s az is tele van mindenféle jóval, jógyermekeknek valóval! — És érdekes, hogy éppen erre a napra, ennek az áldott lelkű Mikulás-apónak napjára esik a legelső magyar embernek, Kormányzó Urunknak névünnepe is! A két végtelen jóságú szívű ember találkozik e napon! S van-e közte valaki, aki nem éppen úgy örvendene Kormányzó Urunk névünnepeinek, mint a jóságos Mikulás-apónak? Az egyiknek már csak az emléke jár vissza hozzánk évről-évre, a másik — hála Istennek köztünk van s megdobogtatja ma is szívünket, minden magyar szívét, amikor nevét halljuk is!

De amíg a jó Mikulás bácsi az évben csak egy napon teszi várva-várt ajándékait az ablakba kitett cipellőkbe, addig a mi jó Kormányzó Urunk az év minden napján gondját viseli nagy-nagy családjának s bizonyosan ő örül a legjobban, amikor nagy családjá valamelyik tagjának örömet okozhat!

Bizonyára mindnyájan emlékeztek még a múlt évben azokra a napokra, amikor Kormányzó Urunk bevonult a felszabadult Komáromba és Kassára! Hát maradt-e szem szárazon azoké közül, akik — mint mi is mindnyájan — ott hallgattuk ezt a felejthetetlen eseményt a rádió mellett s együtt éreztük dobogni szívünket a felszabadult magyarokéval, akik áldva, imájukba foglalva ejtették ki Kormányzónk nevét! Katonáink meg oly büszkén lépkedtek a nevéről csinált nótára, hogy elfeledtek minden fáradságot s elmentek volna talán még a világ végéig is. Hogy is szól az a Nóta, gyerekek?

Horthy Miklós katonája vagyok,

Legszebb katonája . . .

De nemcsak jószívűsége az, amiért ma őt tartjuk a Legelső Magyarnek Kormányzó Urunkat!

Bizonyosan tudjátok, hallottátok már, hogy még mielőtt ti megszülettetek volna, nagy égháború tombolt a világon, amit világháborúnak neveztek. Két táborra oszlott a világ, két egyenlőtlen részre s gondolhatjátok, hogy mi, magyarok a kisebb, a kevesebb oldalán állottunk. Nem hiszem, hogy egy mondatban fel tudnám sorolni mindazokat, akik ellenségeink voltak akkor! A magyar azonban nem ijedt meg a sok-tól sem, még a nagyon soktól sem! Mert azt tartja, hogy az ellenség is csak éppen olyan ember, húsból-vérből-csontból való ember, mint mi, magyarok. Hiszen ezer év alatt, mióta miénk ez a szép haza, sokszor és sokkal nagyobb veszedelemben is megvédelmeztük mindenkivel szemben. A háború azonban tovább tartott mint gondoltuk. Elmúlt már egy esz-

tendő, kettő, három is, itthon bevetetlenül hevert a föld, pihent a munka szerszáma, hiszen akik értették annak művelését, azok az alatt fegyverrel kezükben álltak a távoli harcmezőkön. Így történt azután, hogy a lelkeken urrá lett a vágy a béke után. Véreinket visszahívta a föld, a műhely, amelyeket olyan régen odahagytak már. És ami ezután következett, az volt a legszomorúbb. A visszatérő hős katonákkal elhitették, hogy katona nélkül is fennállhat egy nemzet. Így történt, hogy hazatérő katonáinkkal letették a fegyvert, bízva az ellenség ígéréteiben. Mikor azonban nem volt már többé fegyver a magyar kezében, egyszerre megrohanták édes hazánk testét minden oldalról a lesben álló ellenségek s — a többit már ti is tudjátok, gyermekeim... Szétzaggatták az ezeréves Magyarországot!

A veszedelmet csak tetézte az, hogy az ország sorsának bölcse intézőit elűzték olyanok, akik csak a hatalomra vágytak, de minden tudás, tehetség nélkül! Még ez sem volt elég... hazánkat, Magyarországot eladták a lelketlen kufárok olyanoknak, akik letették a nemzeti színű zászlókat s helyükbe vörös rongyot tűztek a házak falára s a kebiükre. Teljesen felborult minden rend, fegyelem, s erre az ellenség, amely számítani sem mert többé arra, hogy nagyobb területet is el vehet tőlünk annál, amit már kezükben tartottak, — bevonultak hazánk fővárosába!

Az igazi magyarok elhallgattak, aki szólni mert, azt kivégezték, mások elmenekültek. Különösen sokan keresték fel az akkor francia megszállás alatt volt Szegedet s itt szervezkedtek meg a vörösuralom megtörésére. E mozgalom élén ott látjuk először a mi Kormányzó Urunkat, aki a Szegeden megalakított nemzeti hadsereg fővezére lett. És Szegedről megindult nemsokára egy délceg kis sereg. Csupa válogatott, deli levante, sapkájukon sastollal, a menet élén a letiport magyar lobogóval! Százán, ezren sóhajtottak föl e menet láttán: Hát van még feltámadás? És nem maradt szem szárazon, amerre ez a felszabadító sereg elhaladt. Akkor tanulta meg tisztelni, szeretni a magyar a *Horthy* nevet.

Nyomában, amerre elhaladt, új életre ébredt a hazaszeretet, új hitet öntött a már-már elesüggedt lelkekbe, új reményt fakasztott a szívekben. Valóban elmondhatjuk, hazánk harmadik honalapítóját tisztelte meg a nemzet, amikor a diadalmas fővezért csakhamar Magyarország Kormányzójává választotta. Azóta húsz esztendő telt el, de hogy a nemzet vezetője jó úton halad: mutatja az is, hogy „megfogyva bár, de törve nem, él nemzet e hazán“! Mutatja a Felvidék egy része, mutatja a hősi harcokban visszavett Keleti-Kárpátok vidéke!

Ma, amikor Kormányzó Urunk névünnepét tartjuk, kérjük a jó Istent, vezérelje Őt tovább is a megkezdett úton s érje meg egészségben, boldogságban azt, amiért a nemzet élére állott akkor, húsz évvel ezelőtt: *a magyar feltámadás!*